

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secretariaat: G. D. DUURSMA, B 185 HUIZUM bij Leeuwarden.

Zomerwerkzaamheden.

Voor eenige dagen bezocht mij een der nieuwe leden van onze vereniging en verzocht mij eens iets te schrijven over de behandeling der Succulenten.

Waar dergelijke vragen ons maar al te zeldzaam bereiken, wil ik in dit eerste nummer van Succulenta, dat sedert dat verzoek verschijnt; daaraan reeds gevolg geven om te demonstreeren hoe gaarne wij onze leden ter wille zijn.

In no. 3 van de loopende jaargang heb ik reeds in „*Als de Lente komt*” een en ander over het verpotten en den standplaats onzer planten geschreven en als vervolg daarop wil ik thans eens het stekken en *enten* behandelen, welke beide handelingen zoo zij al niet het *snoeien*, dat bij de Succulenten niet noodig is, vervangen toch een nauw verband daarmede houden.

Bij het meerendeel der cultuurgewassen is het vaak noodig, ter wille van den vorm of tot verhooging van de bloeiwilligheid der plant, meerdere takken te verwijderen of terug te snijden.

Men werpt dan meestal de afgesneden einden weg daar die alleen nog op den composthoop, waar zij mede zullen werken aan de verming van bladaarde, eenig effect kunnen sorteerden.

Bij de vetplanten is dat echter geheel anders omdat daarbij dat wilde groeien een hooge zeldzaamheid is, slechts een hoogst enkelen keer ontwikkelt zich een tak buitensporig in de lengte en moet het snoeiemes ter hand genomen worden.

Wij gaan dan zuinig met het afgesneden gedeelte te werk daar bij de Succulenten ieder stukje dat van de oude plant genomen wordt de oorsprong van een normale nieuwe kan worden, zelfs bladeren zijn tot dit doel geschikt.

Wanneer ik nu begin met de bespreking van „bladstekken”, dan mag ik niet verheelen dat deze manier, na het zaaien, de langzaamste is, toch zou ik het geen enkele zomer willen nalaten omdat het zoo gereedelijk aanleiding geeft tot hoogst interessante waarnemingen.

Vrijwel, alle vetplanten die grootere bladeren dragen, zijn er geschikt voor; om enkele te noemen, vermeld ik hier: *Echeveria*, *Cotyledon*, *Crassula*, *Aloë*, *Haworthia*, *Gasteria*, *Sedum*, *Hoya* enz.

Indien wij daarvan een blad afplukken (bij soorten die gesteelde bladeren hebben moeten wij ook de bladsteel mede afnemen) dan laten wij dit 1 à 2 dagen rustig liggen opdat de wond kan heelen.

Als het snijvlak geheel is opgedroogd brengen wij het blad in de aarde, bij gesteelde bladeren de geheele bladsteel tot aan den onderand van het blad, bij ongesteelde de basis van het blad zelve, naar gelang der grootte, van een paar mM. tot $\pm 1/2$ à $3/4$ cM. diep en wachten dan af wat er verder geschiedt.

Eerst ontwikkelt zich dan op het snijvlak een laag kurkweefsel (callus) en daaruit verschijnen na enkele dagen de eerste worteltjes, juist zoals dat ook bij de takstekken plaats heeft.

Nu zwelt het blad gewoonlijk eenigszins op en na verloop van een paar weken ontdekken wij, vlak boven de aarde, een kleine, vaak ronde, verhooging die van dat oopenblik af zich geregeld duidelijker laat onderscheiden en meestal zich verdeelt en dan blijkt te bestaan uit een enkel blad of bladpaar, ten slotte ontwikkelt zich het geheel verder vrijwel op de manier van een zaailing.

Is men eenmaal zoover, dan gaat de groei geleidelijk voort en na korter of langer (doch meestal langer) tijd heeft men een normale plant.

Ik heb dit jaar onder meer 4 blaadjes gestekt van *Ceropegia Barklyi* Hook fil, drie daarvan met den bladsteel eraan, bij het vierde heb ik, bij wijze van proef, het steeltje weggenomen, alle bladeren zijn thans voorzien van wortels behalve het laatstgenoemde, dat een 3-tal weken kwijnde, niet wortelde en eindelijk, na verkleuring, stierf, zoodat ook hieruit blijkt dat het noodig is de bladsteel aan het blad te laten.

Bij *Aloe* valt iets anders op te merken. Zooals men weet heeft bij dit geslacht het blad aan den voet een vliesachtig aanhangsel, dat, als een aaneengesloten ring, den stengel omvat, zoodat de bladeren aan den voet elkaar als met zoovele kokers insluiten, welnu, wil men van *Aloe* een blad stekken, dan moet men zorgen dat die "ring" medegestekt wordt, anders bereikt men niets, het blad wortelt niet en rot na eenigen tijd.

Veel minder bezwaren ondervindt men wanneer men voor stek de blaadjes gebruikt die bij de verschillende *Echeveria's* en verwanten aan den bloemstengel gevonden worden, deze wortelen zeer spoedig, men ontdekt soms afgevallen blaadjes in een of ander hoekje, waar zij zonder onze voorkennis per ongeluk terecht kwamen, prijkende met een jong plantje.

Zóó kwistig is *Lenophyllum pusillum* Rose met het vormen van bladstekken, dat dit plantje, dat werkelijk zeer aardig genoemd mag worden, er eigenlijk wel wat hinderlijk door wordt in de verzamelingen,

De dikke, eenigszins puntige blaadjes zijn bij deze plant zoo zwak met den stengel verbonden, dat de minste aanraking er een paar doet losraken.

Komt het blaadje nu op een geschikte plaats, en de plaats is al spoedig geschikt genoeg, terecht, dan is er binnen een paar weken een jong plantje uit ontstaan en daar iedere stengel nog al ruim van blaadjes is voorzien, kan die productie wel wat benauwend worden, ik zelve heb tenminste wel eens een 3 á 400 *Lenophyllum*-babies tegelijk gehad.

Hoe voorspoedig men echter met bladstekken kan zijn, zij blijven steeds ver ten achter bij de gewone stekwijze, met twijgstukken, die de snelste vermenigvuldigingsmethode is, omdat men daarbij geen jonge plantjes kweekt, doch zoo spoedig de stek geworteld is een, hoewel dan kleine, normale plant heeft die niet anders behoeft te doen dan uit het vegetatiepunt zich verder te ontwikkelen, dus de groei, die slechts korten tijd werd tegengehouden, te hervatten.

Alle succulenten kunnen door takstekken vermenigvuldigd worden en meestal zonder dat daaraan veel bezwaren verbonden zijn.

Men snijdt eenvoudig het topgedeelte van een tak, of een geheele tak af, laat die een paar dagen liggen, totdat het snijvlak is opge-

droogd en brengt de stek dan in matig vochtige, zandige bladaarde (of turfmoel zooals sommigen prefereeren).

De beste tijd daarvoor is wanneer vroegzomer de temperatuur mild en warm is, zoo in Mei, Juni bijvoorbeeld, ik heb het in dien tijd wel zien gebeuren dat dan in een dag of vijf, zes, reeds worteltjes gevormd waren.

Maar ook later in het jaar, tot begin September, **kan men stekken**, hoe later echter, hoe minder snel de beworteling plaats heeft, het gebeurt wel dat die zelfs uitblijft tot het volgende voorjaar.

Met takstekken zijn gelijk te stellen de Jongste schijven (is takken) van *Opuntia* en *Nopalea*, de jongste leden van *Zygocactus* en *Schlumbergera* en natuurlijk ook de takken van meer-stengelige cactussen, zooals *Epiphyllum*, (syn *Phyllocactus*) de *Cereus-achtigen*, de *Echinocereussen* enz.

De jonge plantjes die op verschillende *Cactussen* ontstaan ; zéér druk o.a. bij *Mammillaria* en sommige soorten *Echinopsis* en (in veel mindere mate) bij *Echinocactus* zijn geen volwassen takken, doch eigenlijk babies en hebben dus weer meer tijd noodig om met de volwassen planten gelijk te komen, toch vormen deze spruiten een zeer bruikbaar stekmateriaal, zij herinneren, afgezien van de plaats waar zij verschijnen aan de "stolonen", de uitloopers, bij *Agave*, *Aloë* enz., die ook, reeds van wortels voorzien aan de moederplant voorkomen.

Een alleraardigste, hoewel veel geduld eischende, stekwijze is die welke men bij *Mammillaria longimamma* P. D. C. en andere langtepelige soorten kan toepassen. Men gebruikt daartoe de lange uitsteeksels dier gewassen en snijdt die vlak bij de plant af en behandelt ze verder als de bladstekken. Het verloop is ook vrijwel gelijk aan dat bij bladstekken, doch het duurt veel langer eer men iets van het jonge plantje te zien krijgt, 1 à 1 1/2 jaar is daartoe vaak noodig. Merkwaardig is, bij deze methode, dat de stek voor het zoover is, 3 à 4 maal in omvang toeneemt.

Er kunnen zich bovendien nog verschillende combinaties voordoen en nu denk ik aan geheele takken van *Epiphyllum*, de *Cerei*, *Echinocereus* en *Opuntia* bijvoorbeeld.

Wanneer wij bij deze planten een tak van zekere lengte afsnijden, bij *Opuntia* is dit een gansche schijf, dan kunnen wij die, naar gelang der lengte in 2, 3 à 4 stukken verdeelen, wij hebben dan één topstuk en één of meer stekken uit lager gelegen gedeelten.

Wij moeten nu goed onthouden wat van elk dier stekken de top is want brengen wij de bovenzijde in de aarde dan hebben wij kans dat geen beworteling volgt.

Een goede methode bij twijfelachtige gevallen is een vergelijking van de areolen met de doornbundels van de stek, met die der moederplant, allerlei kleine aanwijzingen zooals stand middeldoornen, richting van de voornaamste doornen, plaatsing van de areolen boven of juist op het meest vooruitstekende gedeelte der ribben enz. kunnen ons dan voor vergissingen bewaren. Ook kunnen wij alle twijfel voorkomen door het bovenste gedeelte der stekken, direct na het in stukken snijden van den tak, eenigszins schuin bij te snijden.

Als de stekken nu opgepot en geworteld zijn, dan groeien de topstekken eenvoudig door, bij die uit lager gelegen deelen van den tak daarentegen zullen na verloop van tijd, meestal uit meerdere areolen tegelijk, nieuwe spruitjes ontstaan, die men naar verkiezing op de stek,

kan laten of zoodra zij groot genoeg zijn daarvan af kan nemen en afzonderlijk oppotten.

Tot nu toe is er slechts sprake geweest van planten waarbij stekmateriaal in overvloed te vinden was, doch niet bij alle gaat het zoo eenvoudig.

Er zijn verscheidene Echinocactussen die nimmer zich vertakken of een zijnscheut vormen, ook bij de boomvormige Cereusachtigen komt dit voor omdat die in onze verzamelingen niet vaak de hoogte bereiken (4 à 6 M.) waarop zij in het vaderland zijtakken ontwikkelen.

Toch willen wij die planten ook wel gaarne door stekken vermenigvuldigen, om dat te kunnen doen moeten wij hen daartoe dwingen en tot dat doel snijden wij bijv. het bovenste 1/3 gedeelte van den stengel af.

Dit gedeelte is dan de stek die wij geheel behandelen als hier voor is aangegeven.

Het basale gedeelte dat wij in de pot hebben laten staan, laten wij ook verder daarin verblijven, dan zullen wij na eenigen tijd zien dat enkelen van de areolen, dicht in de buurt van het snijvlak, zich van de anderen gaan onderscheiden door grootte en anderszins en als wij niet storend in rijpen dan ontwikkelen zich daaruit spruiten die wij ook alweer naar verkiezing aan de plant kunnen laten of, bij voldoende grootte, er af nemen en als zelfstandige plant verder kweeken.

Ik meen nu vrijwel alles, wat de moeite waard is, medegedeeld te hebben over het stekken en zal daar alleen nog aan toevoegen dat de grond 'maar matig vochtig gehouden moet worden en dat de stek in geen geval aan de zonnestralen mag blootgesteld worden, integendeel is een lekker warm, beschaduwde plekje onder glas de plaats waar de wortelvorming het snelst zal plaats hebben en eerst als er teekenen zijn dat groei is ingetreden, wennen wij de nieuwe planten geleidelijk aan meer zon tot dat zij hun plaatsje tusschen de anderen kunnen innemen.

In tegenstelling met de behoefte bij het stekken aan een vochtig warme atmosfeer hebben wij om met succes te enten liefst warm, zeer droog weer, zoodat wij bij mooie zomers in de maanden Juli en Augustus daartoe overgaan indien zulks noodig is.

Ik herhaal "indien zulks noodig is" omdat het enten van Cactussen (de andere vetplanten worden nooit geënt) stilweg een spelletje is geworden, want bij het merendeel der Cactussen vraagt men zich af wat wel de aanleiding daartoe mag geweest zijn.

Het heeft toch geen doel om soorten, die op eigen wortel zeer goed groeien en bloeien, op een vreemd onderstuk te brengen. Het gaat daar al net mede als met het ongecontroleerd bevruchten van bloemen, uit het eene geslacht met stuifmeel van -bloemen uit een ander; massa's onbenoemde en niet te determineeren hybriden zijn daardoor in de verzamelingen gekomen. *Echinocactus pilosus* Gal. bijv. zonder haren op de areolen, onherkenbare *Echinopsis* hybr. enz.'

Wel ontstaat er geen hybridisatie door enten, doch het merendeel der geënte planten wijzigt zich toch, somtijds zelfs belangrijk, zij worden te vet, nemen te groote afmetingen aan, in één woord de karakteristieke kenmerken gaan maar al te vaak verloren.

Echinocactus Reichei K. Sch., om een enkel voorbeeld te geven, groeit op eigen wortel als een vrij zuivere kogel, geënte exemplaren welke ik zag hadden zonder onderscheid een zeer gerekt lichaam (zoo

ongeveer als een dikkere cilindervormige *Opuntia*) dat dan bovendien door herhaalde insnoering, nog bestond uit een 2- of 3-tal op elkaar zittende gedeelten, waarvan het bovenste scheef, eivormig toeliep.

Mooier van vorm, dan bij wortelechte, zag ik nimmer een geënt exemplaar dezer soort, integendeel !

Bij de zoogenaamde *Cereus Silvestrii* Speg. (die, dit zij terloops even aangemerkt, in het geheel geen *Cereus* is) bereiken de stengels bij mij, wortelecht 8 à 10 cM. lengte en bloeien rijk, bij geënte exemplaren worden de stengels 2 à 3 maal zoo lang en bloeien met plus minus hetzelfde aantal bloemen.

Waartoe het dus zou dienen dit plantje, dat tot de sterkste Cactusen behoort (gedurende den laatsten winter hield bij mij in een zaaitest, vol bloeibare exemplaren, door niets dan een enkele ruit beschermd, het meerendeel het buiten uit en bloeide in den voorzomer uitstekend) te enten is een vraag die ik niet anders kan beantwoorden dan met het woord spelerij.

Wat moeten wij dan wel enten?

In de eerste plaats planten die zeer teer zijn en moeilijk wortels vormen. Planten dus die het zonder hulp niet zouden „doen”, o. a. de *Cristatae* en *monstruosae*, of bijv. *Wilcoxia poselgeri* (syn. *Echinocereus tuberosus*) die wortelecht bijna niet groeit en langzaam aan sterft en dergelijken.

In de tweede plaats die *Cactusen* wier groeiwijze of bloeiwilligheid er werkelijk door wordt verbeterd of bevorderd, zooals sommige hybriden uit de geslachten *Zygocactus* en *Schlumbergera*.

Ik zal mij van het noemen van namen onthouden, want wat bij den een met geen enkel middel groeien wil, veeteert bij een ander als kool, ieder weet het best welk van zijn planten in groei achterblijft, en toch : men zoek het eerst te vinden door wijziging van de samenstelling der gebruikelijke aarde, door bijvoeging van wat meer grof zand, fijn geklopte kalk of klei e. d.g. middelen en lukt dat niet dan gaat men als *uiterste* tot enting over.

Voor het enten bestaan twee methoden, de eerste voor platstengelige en dunne, de tweede voor cilindrisch (rolrond) en dik (kogelvormig) groeiende *Cactusen*.

Als onderstam gebruikte men vroeger zeer dikwijls *Pereskia pereskia* (L.) Karsten (syn. *Pereskia aculeata* Mill.) en verwanten, deze planten waren echter wel wat dun van stengel en vormden naar verhouding te veel hout; tegenwoordig benut men daarom meer *Opuntia cylindrica* P. D. C., *Trichocereus spachianus* (Lem.) Riccobono, *Trichocereus macrogonus* (S. D.) Riccobono, *Harrisia martinii* (Lab.) Britton et Rose.

Om platte stengels te enten verwijderd men bij dezen, met een scherp mes, aan de basis der beide zijden de huid $\frac{3}{4}$ à 1 cM. hoog en maakt in den onderstam een $1\frac{1}{2}$ à 2 cM. diepe smal-wigvormige insnijding, waarin men voorzichtig het entstuk plaatst.

Om te voorkomen dat dit van zijn plaats geraakt steekt men dwars door de beide uiteinden van den stam en dus eveneens door het entstuk een lange cactusdoorn.

Verdere voorzieningen, zooals entwas enz. zijn niet noodig, men wachte er zich echter voor het entstuk in de inkeeping van den onderstam te wringen, een en ander moet zonder druk geschieden, anders

beschadigt men het weefsel van een van beiden en heeft er geen samengroeiing plaats.

Voor kogelvormige en andere dikke Cactussen neemt men onderstammen die in doorsnede daaraan gelijk zijn en snijdt daarvan het topgedeelte horizontaal glad af (dat kopstuk kan dan als stek verder gekweekt worden) de te enten plant wordt na verwijdering van de basis daarop gelegd zoodat de beide plaatsen waar gesneden is elkaar zoo zuiver mogelijk beroeren.

Daarna wikkelt men raffia of ander zacht bindmateriaal zoodanig om beide deelen, dat verschuiven niet mogelijk is en daarmee is de enting geheel gereed.

Men ziet, de zaak is eenvoudig genoeg en vereischt alleen eenige oefening, die echter spoedig verkregen wordt.

Heeft men een zonnigen, warmen dag voor de bewerking uitgezocht dan houdt, dikwijls reeds denzelfden avond, het plantenslijm beide deelen te zamen en heeft binnen een paar dagen een volkomen samengroeiing plaats, waarna raffia enz. verwijderd kan worden. Bij vochtig, donker weer ente men, zooals ik reeds schreef, niet daar het dan vrijwel zeker is dat geen verbinding plaats heeft, het schijnt dat het dan in de atmosfeer aanwezige vocht spoedig invloed op het blootliggende plantenweefsel heeft en de werkzaamheid van rottingsbacillen bevordert.

De hoogte van de onderstammen regelt zich naar het beoogde doel, wil men van *Zygocactus* of *Schlumbergera* kroonboompjes kweeken dan neemt men een \pm 60 cM. hoogen onderstam.

Voor *Cristata*-vormen, die vaak met kronkels naar onder groeien, rekent men 20 à 25 cM., voor alle ronde *Cactussen* hoogstens 10, doch liever 6 à 8 cM. daar men van den onderstam zoo weinigmogelijk en liefst in het geheel niets moet zien.

Na het enten blijft men met de gieter uit de buurt der behandelde planten, het weefsel, van de beschermende huid ontdaan, kan ten eenenmale geen drup vocht verdragen, ook in het vaderland der *Cactussen* is een verwonding gedurende of kort voor een regenbui oorzaak dat de plant verrot, dikwijls gaat met verrassende snelheid in zoo'n geval een reus van 10 à 12 M. hoogte te gronde.

Wij plaatsen dus over de geënte planten glasklokken of op een of andere manier brengen wij er een ruit boven, dan is het ook buitengesloten dat wij er per ongeluk water op uitstorten en wordt tevens al te felle zonnebrand voorkomen.

Zoo spoedig echter het entstuk gaat groeien, dat is vaak reeds binnen 1 à 2 weken, nemen wij de bescherming weg en gieten de patienten evenals wij dat onze andere Succulenten doen, en daar wij dan midden in den zomer zijn, zien wij er niet op een gietertje water meer te halen, doch zorgen dat iedere plant ruim voorzien wordt *mits* wij er zorgvuldig op gelet hebben dat het overtollige water snel door de potgaatjes kan afvloeien.

's-Gravenhage, Juli 1922.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

Korte wenken.

Van een onzer lezers ontvingen wij een paar vragen, met verzoek deze in "Succulenta" te beantwoorden. Gaarne voldoen wij daaraan, allicht zijn er ook andere leden die hiermee hun voordeel kunnen doen.

Grondsoort. Over 't algemeen is een mengsel bestaande uit 3 dee-

ten goed verteerde bladaarde, 1 deel gewone tuingrond, 1 deel klei en 1 deel grof (scherp) zand wel voldoende.

Daar niet alle vetplanten in wilden toestand op dezelfde grondsoort voor komen, moeten wij hiermede ook rekening houden. *Phyllocactus*-*sen*, *Epiphyllums*, *Pfeifera's*, *Rhipsalissen* en luchtwortels makende *Cereussen* (*C. flagelliformis*, *C. grandiflorus*, *C. rostratus* enz.) welke meest op of onder boomen groeien, verlangen meer bladaarde en minder zand. *Phyllocactus*sen verlangen bovendien een bijvoeging van fijngestooten roetsteenpuin uit een ouden schoorsteen, waardoor ze beter bloeien. *Echinocactus*, *Mamillaria*, *Echinopsis*, *Echinocereus*, *Aloë*, *Agave*, *Stapelia*, *Euphorbia* en *Mesembrianthemum* verlangen bij het bovengenoemde algemeene grondmengsel nog een deel kalkpuin en een deel oude klei of leem. Om misverstand te voorkomen diene dat met kalk geen metselkalk e.d. doch kalkpuin bedoeld wordt, dat bij het afbreken van oude bouwwerken gemakkelijk te krijgen is. Klei en leem moeten goed doorvroren zijn, waarom men dit het beste in 't voorjaar in een weiland zoeken kan,

Stekken. Bij *Echinopsis*, *Echinocactus* en *Mamillaria*, *Aloë* *Agave* en sommige soorten van *Mesembrianthemum* en *Euphorbia*, worden de stekken gevormd door kleine plantjes, welke in den regel aan de onderzijde der moederplant ontstaan. Zoodra ze zoo groot zijn geworden, dat ze een zelfstandig leven kunnen leiden, vormen ze soms kleine worteltjes. Met een houtje of met een draaiende beweging van duim en wijsvinger laten ze zich dan gemakkelijk van de moederplant verwijderen. Zulke plantjes kunnen direct in kleine potjes met zandige aarde worden opgepot.

Van de andere Vetplanten, welke meer stengels vormen, worden de Stekken met een scherp mes afgesneden. Alvorens ze te planten, moet het snijvlak eerst voldoende droog zijn, wat wij bij de *Euphorbia's*, waar bij meestal groote hoeveelheden melksap ontvlieden, bevorderen door de stekken even in wat fijn houlskoolpoeder te steken. Voor het overige verwijzen wij wat stekken en enten betreft, naar het artikel "Zomerwerkzaamheden" van den Heer Verbeek Wolthuys.

Mieren. Hoewel de mieren zelf aan de planten geen directe schade doen, zijn ze toch zeer schadelijk, daar zij het wortelgestel ondermijnen, waardoor dit niet meer naar behooren kan functionneeren en ook daardoor dat zij geheele kolonies bladluizen, als hun veestapel, op de planten brengen.

De meeste verdelgingsmiddelen helpen weinig. Staan de planten in potten, dan kan men de ruimte er om heen met kokend water begieten. Ook strooit men wel fijn kamferpoeder op de aarde. Een ander beter middel schijnt te zijn tomaten op mierenrijke plaatsen te planten terwijl in een der laatste nummers van het „Monatschrift für Kakteenkunde" ook mededeeling gedaan werd, dat iemand met het tusschen de potten en planten gelegde tomatenloof goede resultaten had verkregen, Dit is een eenvoudig middel en zullen wij van den vraagsteller en andere lezers gaarne hun bevindingen vernemen.

G .D. D.

De Reuzencactus.

(*Cereus giganteus* Engelm).

In het Juninummer van het „Monatsschrift für Kakteenkunde" was

een afbeelding opgenomen van een door den Heer Kurt Hähnel gemaakte foto van een *Cereus giganteus* welke maar even 15 M. hoog was. De aan den voet van dien reusachtige" kandelaar afgebeelde persoon laat ons zien hoe nietig daarbij vergeleken de mensch is.

Hoewel wij niet bang behoeven te zijn, dat *Cereus giganteus* in onze verzamelingen zoo groot zal worden, toch kan hij ook hier een respectabele hoogte bereiken. Het eerste exemplaar dat in Europa in bloei kwam (Juli 1891 in Kero Gardens) was 4 M. hoog en had een stam ter dikte van 1.9 M.

G. D. D.

Mededeelingen.

NIEUWE LEDEN.

L. H. Struyve	Enschede	Emmastraat 145
Mevr. L. Baelde	Woerden	Stationsweg
J. Hoppenbrouwer	Schoten bij Haarlem	Gen. Lereystraat 16
Mevr. K.M. B. Elout-Voorbeyter	Wassenaar	„t Huis Schalder"
J. J. Mekel	Bedum	
Fred. te Winkel	Utrecht	Kwartelstr. 27bis
R. Schoonheim	"	Slagsteeg 3
P. v. d. Biggelaar	Breda	Ginnekenweg 51

ADRESVERRANDERINGEN. Ons medelid, de heer T. C. Bosboom is van Kampen verhuisd naar 's-Gravenhage, Vivienstraat 90, terwijl het adres van den heer A. Montfoort thans is Maliebaan 42, Utrecht.

FOTO'S. Vanden heer L. Melchior ontvingen wij een serie fraaie foto's, waarvoor vriendelijk dank. Allicht hebben wij gelegenheid er eens een paar van in "Succulenta" te reproduceeren.

RUILRUBRIEK. Aangeboden door W. H. Noteboom te 's-Gravenhage (Berberisstraat 60): eenjarige goed gewortelde *Mam. gracilis* in ruil tegen *Mesembr. tigrinum*, *Mes. spectabile*, *Stapelia's* of andere soorten.

(Door afwezigheid wegens verlof kan tusschen 12 en 24 Augustus niet worden geruild).

BELANGRIJK BERICHT VOOR DE UTRECHTSCH E LEDEN. De heer F. Voorwindt te Utrecht (Olijfboomstraat 16), verzoekt ons mede te deelen, dat voor de leden voor Utrecht en omstreken het plaatwerk "Bluhende Kakteen" steeds bij hem *ter inzage ligt*, terwijl ook 24 jaargangen van het „Monatschrift für Kakteenkunde" in 8 banden elk van 3 jaargangen ter lezing beschikbaar zijn.

VACANTIE. Wegens vacantie kon „Succulenta" in Juli niet verschijnen; dit nummer verschijnt daarom iets later.

PENNINGMEESTER. Onze Penningmeester, de Heer J. M. van den Houten, heeft zich overwerkt en volgt daarom tot September een rustkuur in het buitenland. Het kan zijn, dat er daardoor nieuwe leden zijn, die de bij het inzenden hunner contributie aangevraagde vier plantjes nog niet hebben ontvangen. Evenwel behoeft men hierom niet weer extra aan Penningmeester of Secretaris te schrijven. Zoodra de Heer van Houten terug is, wordt voor de verzending der plantjes gezorgd.

Die leden, welke hun contributie nog niet inzonden, verzoeken wij dringend dit in den loop dezer maand te doen door storting op het postgironummer van den Heer J. M. van den Houten (No. 34088) kantoor Rotterdam. Over de contributies welke bij terugkomst van den Penningmeester nog niet zijn binnengekomen, wordt, onder bijberekening van incassokosten, per postkwitantie gedisponeerd.

G. D. D.